

Tičnik.

Kratkočasna spevoigra v enem dejanji.

Prosto poslovenil

B. Rogački.

Glasbo zložil

Dr. Benjamin Ipavec.

Izdalo i založilo

Dramatično društvo v Ljubljani.

V LJUBLJANI.

Natisnola Rozalija Eger.

1869.

IN 2 030002418

adl. 8.

Tičnik.

Kratkočasna sprevista v enem dejanju.

O s o b e :

- Gospod Poljanec.
- Ljuboslava, njegova varovanka.
- Zorinka, njena hišna.
- Blaž Zelenkovič.
- Ključar in njegovi pomagači.

(Igrališče: Soba v Poljančevej hiši. Na stranskih vratih visé tri velike ključavnice.)

Izdalo i založilo

Dramatično društvo v Ljubljani.

V LJUBLJANI.

Natisnol Rozalija Berger.

1889.

PRVI PRIZOR.

Ljuboslava (sama, sloni tužno pri oknu).

Kaj ptici je, da žalostna
V grmovji žvrgoleva;
Zakaj več pesmi kakor prej
Veselih ne prepeva?
Zakaj po nebu zvezdice
Tak' žalostno brlijo,
In več tako, kakor poprej
Veselo ne bliščijo?
Saj ptica speva v eno mir,
Ko nekdam je, veselo,
Nebo od zvezdic še blišči,
Ko nekdam je bliščelo;
Vse tako je, kakor poprej,
Bliščeče i veselo:
Le ti srce, si mi zbolelo!

DRUGI PRIZOR.

Poljanec. Prejšnja.

Poljanec (ki je vstopil pri poslednjem stavku, izrazuje veselje o besedah, ktere sliši; po petju). Preljubo dete!
ne žaluj tako! Bliža se že konec tvojega

trpljenja, tvojih bolečin! kmalu, kmalu bode ozdravelo bolno tvoje srce. Le malo še potrpi — skoro bodeš moja in jaz tvoj; vse je že pripravljeno. Zdaj pa pojdi zopet nazaj v svojo sobico!

Ljuboslava. Za božjo voljo! Vsaj ste me komaj še le izpustili!

Poljanec. Ljubka, skoraj pol ure si že tukaj! Moram iti od doma po nekem opravku — sprevidiš, da te ne morem pustiti tukaj — kajti ljudje so dendenašnji strašno hudobni; lahko bi se ti primerila kaka nesreča. Da ne bodem v skrbeh zavolj tebe, najdraže blago moje na svetu! — pojdi noter!

Ljuboslava (odide).

Poljanec (obeša in zakleplje ključavnice). Kaj vse prebije človek, ki ima tako-le varovanko! (Se odahne.) Hvala Bogu, da se skoraj iznebim te pokore in tega večnega strahu! Srček, da si le enkrat moja, potem te mi ne vzame živa duša! Zdaj le brž pogledat, kaj da je z naročenim tičnikom, ali je vse v redu — pa hitro zopet domu, da ne bode brez varuha čarobna moja rožica! (Odide.)

TRETJI PRIZOR.

Zelenkovič (se prikrađe).

Ljubezen lomi ključe, vrata,
Verige trga ti ko nit,
Okovja, kamnja jej moč poznata,
Vse zamore prelomit'.

Peklenska stavljajte plamena
Pred ljubične duri;
Mladenč čez morje, žrela ognjena
Do nje si pot stori.

ČETRTI PRIZOR.

Zorinka. Zelenkovič. Ljuboslava (za odrom. Pozneje)
Poljanec.

Zorinka. Gospod Zelenkovič! mar norite?

Zelenkovič. Ne norim ne, pa vsak ljubitelj mora
vsaj nekaj prismojen biti.

Zorinka. Mar ne veste, da naš stari varuh na
vas pazi, in da se je zarotil, da vam noge in
roke polomi?

Zelenkovič. O še vse več mi je znano. Naročil
je tudi pri umetnem ključarji tičnik, v kterega
me ob priložnosti misli zapreti, da v njem od
gladi poginem. Pa hvala mojim cekinom!
pred njimi se vsaka ključavnica in slehern

ključar odpre. Bodemo ga, če je božja volja, spravili na lim. — Zdaj mi pa hitro povedi, kaj dela moja draga Ljuboslava? Me še ljubi?

Zorinka. Brez dvoma! In ko bi tudi samo za voljo dolzega časa. Ves božji dan sedi v zaprtej sobici, ter miši in zaljubljene žoharje lovi.

Zelenkovič. Hitro me popelji k njej!

Zorinka. Ha, ha, ha! Še sama ne smem k njej! Tu le pogledjte, vsakojake ključavnice visé na njenih vratih.

Zelenkovič. Jaz imam vitrh pri sebi!

Zorinka. Kaj pa mislite? Gospod Poljanec nikoli čez četert ure ne izostane od doma. Nikakor ne razumevam kako ste noter prišli, ker gospod tako skrbno zapira hišna vrata, in vsa okna so zakovana!

Zelenkovič. Denes je eno okno v prvem nadstropji odprto pustil; splezal sem na hruško in od ondot drznim skokom —

Zorinka. Ste li obsedeni?

Zelenkovič. Da, od ljubezni.

Zorinka. Da bi si bili vrat zlomili!

Zelenkovič. Komur je uže srce potrto, rad prepušča tudi vrat.

Zorinka. In kaj vam pomaga vse to?

Zelenkovič. Mar nisem blizo ljubice! (Stopi k vratom.)

O Ljuboslava!

Ljuboslava (znotraj).

Oj ti glasovi!

Zelenkovič.

Poznaš je li?

Ljuboslava.

To prašáš me?

Zelenkovič.

Žarijo se mi upi novi,
Zdrobim okovje, rešim te.

Ljuboslava.

Mogoče?

Zelenkovič.

Upaj v mene!

Ljuboslava.

Sem zapuščena!

Zelenkovič.

Sem blizo jaz.

Ljuboslava.

Kaj kremplje orlove odžene?

Zelenkovič.

Znajdljiva ljubav vsak je čas —

Oba.

Presladka naj nada nedro napaja,
Kjer hrepenenje bilo je,
Presrečno ljubezen nam up podaja,
Presrečne vnema naj ljubčike!

Zorinka. Oj lepe besede! Da bi le ključavnice
pred njimi odjenjale!

Zelenkovič. Saj to mi bode izteklo, da jej pi-
semce izročim!

Zorinka. Pisemce? Kakó?

Zelenkovič. Po tebi.

Zorinka. Po meni? Saj mi je komaj dovoljeno
nos v sobo pomoleti!

Zelenkovič. Vsaj jesti jej vendar nosiš?

Zorinka. Pa je starec vselej nazoč.

Zelenkovič. Ali bi ne mogla pisemce pod kolač
skriti?

Zorinka. No, to že — jutri pekel bo gospod Po-
ljanec kolače za gostijo.

Zelenkovič. Zasolil mu jih bodem! Tu imaš!
(Da jej listek.)

Poljanec (prikaže se pri vratih ter posluša čudé se).

Zorinka (zapazivši ga, rahlo). Za božjo voljo! On
najú poslušá! Izgubljena sem, če mi hitro ne
pomorete! (Jezno.)

Kaj gospod, kaj gospod?
Vi me čete podkupiti?

Zelenkovič.

Pusti samo le besedo
Si zaupno govoriti!

Zorinka.

Niti črke nočem čuti!

Zelenkovič.

Mošnjo polno lej zlata!

Zorinka.

Nočem ne se odvrnuti,
Bom gospodu le zvestá!

Zelenkovič.

To le pisemce izroči.

Zorinka.

Ne!

Zelenkovič.

Te prosim —

Poljanec (Zorinki). Kdo mu je odprl okno?

Zorinka. Vi sam milostivi gospod. V prednjej sobi se je močno kadilo, kakor veste. — In ta hudobnež poslužil se je ročno stare hruške —

Poljanec. Drevo dam kar posekati!

Zelenkovič. Hruške pa še niso dozorele!

Poljanec. Pa vi, gospodine, dozoreli ste za moje maščevanje.

Zelenkovič. Jaz sem z naj boljšim namenom prišel v vašo hišo; oženil bi se rad z vašo varovanko.

Poljanec. Z vragom se ženite! Razumete?

Zelenkovič. Vraga ne dobim, je že z vami zaročen.

Poljanec. Poberite se k njemu, pa ga pozdravite od moje strani.

Zelenkovič. Pozdrav od vas, res da bi me znal dobro njemu priporočiti, pa za zdaj ne utegnem mu ga sporočiti, ker že jutri moram se z Ljuboslavo poročiti.

Poljanec. Zares? Tedaj imate pa brez dvoma še mnogo pripraviti?

Zelenkovič. Da, mnogo!

Poljanec. Urno Zorinka! Vzemi ključ od hišnjih vrat; gospod Zelenkovič nema časa izgublјati. Odpri mu vrata!

Zelenkovič. Sluga ponižni.

Poljanec. Ali me bote kaj povabili na gostijo?
He! he! he!

Zelenkovič. Vi morate biti svedok moje sreče.
Zdravstvujte, dokler se zopet vidiva! (Odide z
Zorinko.)

ŠESTI PRIZOR.

Poljanec (sam).

Odnesi ga zlodej! Pa le stoj! denes še bo
tičnik gotov; va-nj zaprli bodemo gavrana in
pred njegovimi očmi poljuboval in ljubil bodem
zalo svojo varovanko.

Oj vidim gavrana, ki v kletkici
Ognjeno bliska mu iz oči;
Jaz pa prezalo golobico
Poljubljam, ljubim nežno tico.

Da, da pred njega stopiva tik,
Mi gladi ona brke na lik,
In ko se v ljubezni rajskej jaz zibam,
Z glavo k železnim bije on šibam.

Pa ne spustimo poprej ga ven,
Da bo gostije minul nam den,
Potem, za srečo izgubljeno,
Pogleda naj si mlado ženo.

SEDMI PRIZOR.

Zorinka. Prejšnji.

Poljanec. No, Zorinka, je li odšel oni šembranec?

Zorinka. Da, šel je — pa zarotil se je pri bogu, da še ta večer zopet pride.

Poljanec. Bode dobro došel! ha, ha, ha! — Ljuba moja Zorinka! ti si uzor prave zvestobe in udanosti.

Zorinka. Oh, jaz samo svoje dolžnosti izvrševam.

Poljanec. Platil ti bodem.

Zorinka. Hvaležna bodem za velikodušnost.

Poljanec. Dragoceno iglo, ki jo je moja rajnka zapustila —

Zorinka. Oj to bi bilo preveč!

Poljanec. Ne, one ti tudi ne dam. Reči sem hotel, ker si tudi ti dedovina moje rajnke, da si mi ravno tako draga, kakor ona igla.

Zorinka (iznenadena). Prevelika čast!

Poljanec. Pa mnogo vredni srebrni pas moje rajnke —

Zorinka (naglo). Istega mi podarite?

Poljanec. Ne, istega obdržim. Pa med rutičami izbereš si lahko eno.

Zorinka (ironično). O neizrekljive velikodušnosti! —

Poljanec. Ne, ne! dete moje! ne bodi prepohlevna! Zaslužiš jo, in ko bi svilena bila; poleg tega ti obljubim, da bodeš mojej prihodnej gospej stregla.

Zorinka. Ali se bodete skoro ženili, milostivi gospod?

Poljanec. Še nocoj, menim, k večemu jutri zjutraj.

Zorinka. Je li gospodična Ljuboslava vendar privolila?

Poljanec. Ne ravno izrekoma, pa ljubi me, se ve da me ljubi, to se kmalu vidi. Na primer: Ko sem jej rekel: jutri, angel krasni, bodeš moja na veke! odgovorila mi je: Oh! — No saj veš, če dekle, mestu da bi odgovorila, pa sladko vzdihne —

Zorinka. To je toliko, kot „da“.

Poljanec. Potem je ime moje z zlatom vezla — moje celo ime, kaj veliš k temu?

Zorinka. Čudim se! V kakšno rabo?

Poljanec. Za ovratnico mojemu sultanu.

Zorinka. To je toliko, kot popolna ljubezen.

Poljanec. Kaj ne? Če dekle uže ime ljubimca veže —

Zorinka. Onda je minulo ž njo.

Poljanec. Vendar hočem še eno poskusiti: starega župana, njenega strica, pošljem k njej; ona ga zelo čišla, kar jej svetuje on, vse stori.

Zorinka. Ali pa tudi veste, da je starec na vašej strani?

Poljanec. Revica, veš da — jaz bodem sam strička igral. Oblačila in baroko imam uže v spalnici. Ljuboslava ga od otročjih let ni vi-

dela, ter goljufije niti slutila ne bode. Kaj meniš Zorinka?

Zorinka. Občudujem vašo prebrisanost.

Poljanec. Dokler se jaz oblečem, idi pa pripelji mojo varovanko. Reci jej, da striček pride, da nosi dolgo brado. Skrbno jej naroči, da čestitljivemu starcu ne sme ničesar prikriti, ter da ga v vsem poslušati mora. Tu imaš ključe: ta le odpre ključavnico zgorno, ta srednjo, ta pa spodnjo, ta le pa vrata sama. Vidiš, koliko ti zaupam, ker ti si biser vseh hišenj. Stori, kar naj boljšega veš in znaš. Hvaležnost moja ti je znana! (Odide.)

OSMI PRIZOR.

Zorinka (sama).

Ha, ha, ha, tri ključavnice,
Da dekle se zapira,
Naj sivolasi butelj se
Le naj zastonj opira.
Kjer ljubav da besedico,
Tam starček pusti deklico.

V ljubezni v sladek se poljub
Le najdejo ustnice,
Neso čez prepade nje up
Ljubezni perutnice.
Ker ljubav i. t. d.

Zapiraj dekle v trdi grad
 Ljubav se k njej prisili,
 Navdaja srce rajski slad,
 Napaja up jo mili.
 Kjer ljubav i. t. d.

(Med pesmijo odpira težavno ključavnice drugo za drugo.) Le ven prezala gospodična! Ura rešitve se bliža!

DEVETI PRIZOR.

Ljuboslava. Zorinka.

Ljuboslava. Oh Zorinka! vendar mi je enkrat zopet dano prosto dihati?

Zorinka. Pozdravljam vas kot nevesto.

Ljuboslava. Strašno bi bilo v Poljančeve roke priti; pa rajša ko še dolgo tu notri zaprta biti, rajša bi se škratcu udala.

Zorinka. Uboga gospodična! Pa nikar ne obupajte, in le v roke žensko orožje.

Ljuboslava. Ktero orožje meniš?

Zorinka. Ktero drugo, kot zvijačo in ljubkanje; te ste nam še zmirom pomagale može zmagati.

Zatorej: živile zvijača in ljubkanje!

Zorinka in Ljuboslava.

Zvijača ljubkanje
 Nas ne zapusté;
 Nikdar ne znajo možje,
 Kakšne zmaga dajete,
 Radosti prinašate.

Zorinka. Pogumna bodite, ljuba gospodična; Gospod Zelenkovič napenja vse žile, da vas oslobodi. Ostanite trdna v sklepu, pa se ne dajte pregovoriti, tudi ne svojemu stričku, staremu županu, ki bode za gospoda Poljanca pri vas starašnil.

Ljuboslava. Kaj veliš? Česti vredni starček —

Zorinka. Pride k vam.

Ljuboslava. Pa me bode snubil za mojega varuha?

Zorinka. Kakor za samega sebe.

Ljuboslava. Bog pomози Zorinka! od prve mladosti spoštovala sem ga kot starašino družine naše, kot naj zvestejega svetovalca svojega; njemu nemorem ničesar odreči!

Zorinka. Tudi ne, če vam povem, da pride gospod Poljanec sam kot vaš striček k vam?

Ljuboslava. On sam?

Zorinka. Ker uže dolgo strica videli niste, meni, da ga ne bode spoznali, ako se malo našemi, ter se nadeja, da vam bode mnogo skrivnosti izpeljal.

Ljuboslava. Izvrstno! Naj le pride! Zvedel bode več, nego želi. Porabila bodem priliko, srce mu razkriti. Zdaj pa, Zorinka, pazi in mi koj napovej, kadar vidiš, da pride.

Zorinka. Da, gospodična!

Ljuboslava. O ljubav, hudobna ljubav, kako hudo vendar včasi skušaš vero in upanje.

Ljubav moja plameni,
Kakor v roži rajski cvet,
Moja želja si le ti,
Meni solnce, luna, svet.
Moja prošnja se glasi:
Verjemi, oh verjemi mi!

Ljubav moja ni blodnost,
V zlatem blesku sveti se,
Kakor zvezda z visokost'
Sije v ljubljeno srce.
Moja prošnja se glasi:
Zaupaj, oh zaupaj mi!

Zorinka. Pst, že gre! Nosite se dobro!

DESETI PRIZOR.

Poljanec. Prejšnji.

Poljanec (starinski oblečen z veliko baroko in dolgo brado, na nosu pa očala, prikima s palico v roki).

Povabili so me k mladej ženski, ki je sinovka moje rajnce sestre. (Zorinki.) Srčice! si ti ona?

Zorinka. Ne, jaz sem le hišna.

Ljuboslava. Jaz, jaz dragi striček! jaz sem vaša!

Poljanec. Prav, prav! Ti si tedaj majcena Ljuboslavica, ki sem jo na 65. rojstveni dan h krstu nosil? (Zorinki.) Gospojica, čujte! zakrite okno, ne morem močne luči prenašati.

Zorinka (zagrne okno, pa tiho reče). Para zvita! meni, da bi ga v mraku ne spoznala.

Poljanec. Tako, tako! Zdaj naji pa sama pusti. (Zorinka odide.)

EDNAJSTI PRIZOR.

Ljuboslava. Poljanec.

Poljanec. Sedi, hčERICA moja. Gotovo uže po malem veš zakaj sem prišel? Pridni gospod Poljanec naročil mí je, da te za-nj snubim. Ljubi te in rad bi zvedel, ali ga tudi ti ljubiš, in rada imaš?

Ljuboslava. Ne, kar betvice ne!

Poljanec. Pojdi, pojdi! Zakaj pa ne? Saj si mu bila poprej udana?

Ljuboslava. Otrok sem bila, stanovali smo na deželi, in nikoli nisem videla možkega obraza,

razun njegovega; menila sem, da so vsi tako odurni, kakor je on, in udala sem se osodi; od kar pa smo prišli v mesto, spoznala sem ljubeznjivih mladih mož mnogo, ter ga črtim kot dihurja!

Poljanec (spozabivši se skoči kvišku). Vsi vragovi!

Ljuboslava. Za božjo voljo, ljubi striček! vas je li prostodušnost moja razžalila? Tedaj pa nočem ničesar več povedati —

Poljanec. O ne, o ne!

Ljuboslava. Zamolčati hočem ostalo.

Poljanec. Trgati me je bilo začelo — sedi nazaj!
Imaš še kaj pri srcu?

Ljuboslava. O dosti še!

Poljanec. Brž ko ne ljubimca?

Ljuboslava. Oh, da!

Poljanec. Kako si se seznanila s šembrancem?

Ljuboslava. Varuh moj predstavil mi ga je sam.

Poljanec. Dete moje, ti se lažeš!

Ljuboslava. Ne, gotovo ne! Zapiral me je po cele dni. Iz dolzega časa slonela sem ves dan na oknu ter gledala na ulico, pa še zapazila nisem, da je v meni nasprotnej hiši mlad človek tudi pri oknu stal, pa ni na ulico gledal —

Poljanec. Nego na tebe?

Ljuboslava. Da, na-me je upiral oči. Varuh moj spomnil me je prvi na to; pa saj je trebalo to le enkrat in videla sem kmalu, tudi

brez njega, da mladenču nisem kar navadno dekle.

Poljanec. No če le kaj družega videla nisi?

Ljuboslava. Dovolite! Videla sem tudi, da je ravno tako zal in ljubezniv, kakor je moj varuh grd in oduren.

Poljanec (na stran). Presnet poklon za me!

Ljuboslava.

Menjavala poglede sva žareče,
Iz srca zginil mi je mir —

Poljanec. Kaj pa tvoj varuh?

Ljuboslava.

Le mislite si, oj nesreče!
Zazidal okno je hudir!

Poljanec (na stran). To je vrlo pametno storil.

Ljuboslava.

Pa srca ljubljeneč, lovec zviti
Še nade ne zgubi;
Znal dimnikarja pridobiti,
Ki list skoz dimnik mi spusti.

Poljanec (na stran). Vsi vragovi! (Glasno.) Pa nisi morda na listek odgovorila?

Ljuboslava. To je, da!

Poljanec. Kako si pa to naredila?

Ljuboslava.

Je nitka v dimniku visela,
Na njej je bila kljukica:
Odgovor na-njo sem pripela,
In sreča b'la je milena!

Poljanec. Je li šlo po sreči? Oj izvrstno! Samo škoda, da ljubček ni mogel tudi do tebe!

Ljuboslava. Oj tudi skupaj sva prišla!

Poljanec. Kako zlodeja je pa to napravil?

Ljuboslava.

Bolezen hudo sem dobila,
Strašno mi slabo bilo je,
Je doktorja pozvala sila,
In doktor bil je — mislite? —
Je ljubi bil, našemljen zalo,
Obraz imel je preučen;
Pogled spoznala jaz sem kmalo,
Poljanec bil je — oslepljen!

Poljanec. Onda je bil osel!

Ljuboslava. Zavoljo mene lahko je bil, pa tudi ostane.

Govoril je potem umno, učeno,
Na roki tipal žilico,
Je šepal zraven varuh, pošteno
Pa vendar stiskal mi je roko.

Poljanec. Nesramnež!

Ljuboslava.

In ko je starec, kakor sem htela,
Šel k oknu po lekarski strup,
Mi dal je doktor — mu nisem velela —

Poljanec. Kaj ti je dal?

Ljuboslava.

Mi dal je doktor —

Poljanec. Sapermenšek! Kaj ti je dal?

Ljuboslava.

No, prvi poljub.

Poljanec (poskočivši odvrže brado in baroko).

Ha! grom in strela! zdaj dost' imam
Goljfija kleta, zdaj jo poznam!

Ljuboslava.

Moj bog! ste vi? Oj težko mi dé,
Goljfala baroka, brada me je.

Poljanec.

Kar doktorja naj vzeme zlodi,
Se maščevati krvjoj čem!

Ljuboslava.

Saj ste „odkritosrčna bodi“
Veleli mi, — spolnila sem.

DVANAJSTI PRIZOR.**Prejšnja. Zorinka.**

Zorinka. Oh, milostivi gospod! ste li tiča štruca kupili?

Poljanec (še vedno ljut). Da sem tica grabež, hotel bi!

Zorinka. Zvunaj stoji ključar s pomagači, ki so prinesli tičnik da bi štruca va-nj deli!

Poljanec. Aha! dobro došli! le notri ž njimi!

Zorinka. Ne vem če bo šlo skozi vrata.

Ljuboslava. Menda kar mene va-nj zapreti mislite?

Poljanec. Ne boj se uboga zapeljana golobičica! Tičnik namenjen je tvojemu vrlemu doktorju, ktereга vsak čas pričakujem. Le donesite umetnijo notri!

TRINAJSTI PRIZOR.

Prejšnji. Ključar s pomagači, (med katerimi je tudi) **Zelenkovič** (našempljen, prineseo tičnik).

Zbor.

Tu delo je nam naročeno,
Tu tičnik in ključavnica,
Zijali so ljudje čudeno,
In kričali: oj góliba!

Poljanec.

Se tičnik dobro mi dopada,
Širok in dolg pošteno je;
Cekinov petdeset vam rada
Podaja mošnjica tu le!

Ključar.

Vas prosimo več jih še naročite!

Ljuboslava in Zorinka.

V resnici drag je tičnik to.

Zbor.

Prosimo dovolite
Še nam napivnico.

Poljanec.

Tu imate, vesel'te se lepó.

Zbor.

Zdaj z dimnika se bo kadilo!

Zelenkovič.

Da tičnika bi vas veselilo!

Zbor.

Da tičnika bi vas veselilo!

Poljanec.

Bo li ključavnica držala?

Ključar.

Bi Repoštev se ne udala,
Lomenje ga ne reši vse!

Zbor.

Se vašej volji mora vdati!

Poljanec.

Jaz hočem sam to poskušati,
Zaprite me v poskušnjo not!

Zbor.

Le not! le not!
 Kako veselje
 Nam da povelje!

(Zaprejo ga, ter veliko ključavnico navesijo).

Poljanec.

Takó! ključavnica drži.
 Železožruh je ne zdrobi,
 O je! ganiti se komaj le da,
 Presneto je tesna kletkica.

Zbor.

Gospod Poljanec, he, he, he!
 Lej v tičniku tu sedeva,
 Prečudno z očmi žareva,
 Kot tiger iz Afrike!

Poljanec.

Izvrstno delo včini ste!
 Nazaj me zdaj izpústite!

Zelenkovič.

O dragi moj gospod, čestiti in čislani,
 Jaz sem tist doktor, in nevesta moja je.

Zbor.

O dragi naš gospod, čestiti in čislani!

Zelenkovič.

Vi v tičniku ostan'te tu zakovani,
Dokler mi tega lista ne podpišete.

Zbor.

Vi v tičniku ostan'te tu,
Dokler tega lista ne podpišete.

Poljanec.

Kako! varvanka! kaj hudiča!
Goljfali ste me!

Ljuboslava in Zorinka.

Vjeli tiča!
Le kar se udajte nam.

Zelenkovič.

Tu pismo je, podpišite!
Želi kdor druž'mu jamico,
V njo pade dostkrat sam.

Zbor.

Želi kdor druž'mu jamico,
V njo pade dostkrat sam.

Poljanec.

O ženstvo, o gadje prokleta!
Kaj čem zdaj početi, oj maslo presneto!

Zelenkovič in Ljuboslava.

Uživava uro najslajo
 Pred njegovimi očmi;
 Se srca srečna poznajo,
 Noben jih ključ ne zdvoji.

Poljanec (vmes kričaje).

Srdú se tresem, jeze pogíbam,
 Glavo k železnim bijem si šibam!
 Sem dajte list, mori me obup,
 Pero namočim v žolč in strup!

Zbor.

Uživata uro najslajo naj!

Zelenkovič in Ljuboslava.

Le pište nič ne dene!

Zbor.

Le pište!

Poljanec (podpiše list, ki mu ga da Zelenkovič).

Tu vam storjeno je!
 Ljubita k vragu se zarad mene!
 Odprite nam!

Zbor.

Odpremo vam, smeje se vam!
Ha! ha! ha! ha!

Poljanec.

Srdí, jezí
Me v kost, da zřeč' ne znam!

Zbor.

Kdor jamo družemu želi
V njo pade dostkrat sam.

(Zagrinjalo pade.)

